

# KVINNORNAS TIDNING

N:o 27. 2:dra årg.

2 Juli 1922.

Annonserpris: Textsida 25 öre pr mm.  
sista sidan 20 öre pr mm.  
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje Söndag.  
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.  
Redaktion och expedition: Vallgatan 27, Göteborg. Tel. 18070.

Prenumerationspris:  
Helår Kr. 6: — 1/2 år Kr. 3: 75.  
Lösnummer 15 öre.  
F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1922

Eftertryck tillåtes gärna om "Kvinnornas Tidning", med hela namnet utsatt, angives som källan.

(Eftertryck förbjödes.)

## Rationell hushållning.

Av Karin Bergström.

(Sv. Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.)

### INNEHÅLL.

Ett skott.  
**Rationell hushållning.** Av Karin Bergström.  
**Aforismer om äktenskapet.**  
**Den trådlösa — tidens största underverk — allmän egendom.**  
**Samtal kring litteraturen.**  
**Tänk på livet!** Av H-t H-n.  
**Kvinnans trådlösa . . .**  
**Oss kvinnor emellan.** En admonition och ett svar.  
**Hur han skall ta's . . .**  
**Hur sprides smittan? — än en gång.**  
**Skrock om barn . . .**  
**På fotvandring.**  
**Mystik.** Novell av baronessan Alexandre de Soucanton.

När inom en viss industrigren en ny konkurrent uppträder på marknaden och visar tendenser till att förmedelst lägre försäljningspris å sina artiklar uttränga tidigare fabrikat, så måste i regel de äldre företagen för att kunna bestå i konkurrensen genast ägna sina produktionsmetoder en ingående granskning för att utröna, om dessa möjligen kunna göras mer rationella och framställningskostnadsnär på detta sätt nedbringas. Det gäller för dem att vidtaga förändringar och söka inrätta arbetet efter den moderna Taylorska lagen: största möjliga arbetsresultat med minsta möjliga kraftförbrukning.

Också våra hem ha måst genomlöpa en rad utvecklingsstadier. Våra dagars husmödrar behöva icke kunna spinna och brygga, icke stöpa ljus och tvinna veckar. Det voro dock forna tiders husmödrar nödsakade att kunna. Vi ha varit med om att hålla hushåll under en varuknapphetens tid, som vi nu nästan ha svårt att erinra oss. På sistone har bladet åter vänt sig: nu finns det bröd i myckenhet, men nu blir i stället slanten allt mindre och sällsyntare.

Att hemmen under dylika förhållanden måste besitta en viss grad av smidighet för att kunna bestå, ligger i öppen dag, och husmödrarna måste i likhet med industriedarne söka införa lämpliga förändringar i hushållsmaskineriet, som göra att arbetet blir mer rationellt.

För ögonblicket, då inkomsterna sjunka och lönerna stabiliserats i låga lägen, skulle man för hushållets välkommande vilja omskriva den Taylorska lagen och säga, att det för husmödrarna i närvarande stund främst gäller att med tjänliga medel söka utvinna största möjliga valuta av minsta möjliga penningssumma.

Det är stora krav, som nutidnads ställas på våra husmödrar. De måste vara skickliga räknemästare, ty det är svårt att räkna ut, vilket som är nödvändiga behov. De måste vara intelligenta, ty det är ingen lätt sak att hålla igång en kostsam apparat med endast begränsade medel till sitt förfogande.

Vår tids kvinnor tvingas ofta att mot sin vilja vara hårda mot anförvanter. Förre kunde en godhjärtad husmor i sitt hem emottaga både två eller flera äldre släktingar och ge dem huld och skydd och en fredad ålderdom. Det betydde ingen nämnvärd ökning i hushållsbudgeten. Mat skulle man ju ändå ha själv, alltid räckte det till några fler. Utrymme var det gott om och huspigorna både två och tre till antalet.

En husmor i våra dagar har, åtminstone om hon bor i stad, inte möjlighet att räkna så lättvindigt. En eller två vuxna personer mer i hushållet betyder ett eller två rum till efter flera hundra kronor stycket. Ett hembiträde representerar en merutgift på minst ett tusen kronor per år, i en del fall nästan två. Också matfrågan har kommit i ett högst förändrat läge. Sålunda voro förr alla utländska varor och kryddor dyrbara i in-

köp, under det att det egna landets produkter erhöles till synnerligen förmånliga priser. Märk blott hur våra tidigare kokboks författare ständigt tala om tjugo ägg i rätterna och sannerligen icke spara varken på smör eller gräddet i sina recept. Det är de födoämnen, vilka bilda själva stommen i vår mathållning, som stigit så oerhört i pris och gör det omöjligt för en person numera att "leva på rakt ingenting".

Sannerligen, en husmor nu har så lättnadslöst råd att ha annat än "aktiva" medlemmar i sitt hem.

Under förhandenvarande förhållanden hör emellertid till rationell hushållning icke blott ändamålsenliga arbetsmetoder och intelligent hushållsföring utan även och kanske främst sparsamhet. Det är ett ord med dålig klang i vårt land, och medges måste, att det icke täcker något roligt begrepp. Sparsamhet ligger ingalunda för oss svenskar. Vi äro i regel duktiga att arbeta, skickliga att organisera, ha stor förmåga att göra det hemtrevligt omkring oss, men sinne för ekonomi det sakna vi. Och det kan bli vår olycka i dessa vargatider, e-huru vi skola hoppas i det längsta, att så ej blir fallet.

"Vill man se prov på ekonomiskt sinne och hur detta tar sig uttryck, när det är som mest levande, må man iakttaga en fransk husmor. Hon gömmer de avbrända tändstickorna i sitt hushåll, hon samlar kantbitarna på frimärksarket och nämns icke förstöra den minsta pappersbit. Hon vänder ett emottaget kuvert ut och in och använder det äno nästa gång hon skriver brev. Till sådan sparsamhet kunna vi säkert aldrig komma! Och artikelförf. vill för sin del inte heller plädera därför. Men det finns yttringar av positivt slöseri hos oss, som vi husmödrar borde söka ta itu med.

Då en vuxen dotter tillåtes bo kostnadsfritt hemma och använda sin inkomst till att kläda sig på samt till nödvändig vad är det annat från föräldrarnas sida än direkt uppföstran till slöseri. Huru skall en sådan ung dam kunna få sinne för ekonomisk balans?

Vad är det hejdlösa presentraseriet, som florerar inom alla klasser och läger annat än slöseri? Men svensken älskar att vara generös. Utan att kuota ger han ut sina femton, tjugo kronor för blommor och uppvaktningar både vänners och vänners beakta. Det fordras mod att vägra sitt bidrag till en insamling, då en beskäftigt person känt ett obehövt behov att gå med lista. Detta mod sakna svenskan helt och fullt.

Den som något känner till kontorslivet och våra verk vet blott alltför väl, vilket länesystem, som florerar därstädes. Den kommer säkert sanningen nära, som påstår, att halva personalen länsat sina tillgångar den tredje i månaden och resten av tiden till nästa avlöning lever på "vigg". Sådant kan ej kallas rationell hushållning med sina medel. Få beskyllningar äro svårare att

### Aforismer om äktenskapet.

Att gifta sig för skönhets skull är detsamma som att köpa ett gods för rosornas skull. Ja, det sista är dock mycket förnuftigare, ty rosornas blomstringstid kommer årligen tillbaka.

Wilhelm von Kotzebue.

Äktenskapet är som en rättfälla; när man är utanför, vill man in, men när man kommit in, vill man ut.

G. Schauer.

Med ett lyckligt äktenskap menar jag ett sådant där alla förlovningslöften gå i uppfyllelse.

M. Goldschmidt.

Mannen skall vara familjens grundsten, som bär allt, men icke en kvarnsten, som nedtrycker allt.

C. H. Spurgeon.

Varje kvinna är i långt högre grad än mannen i besittning av äktenskapskardinaldygd nämligen offervilighet.

Octave Feuillet.

Det tyckes oss, som kunde ej hyemens fackla brinna rätt klart, om den ej tändes vid det rena ljuset av himlens strålar.

Fredrika Bremer.

bära än den att synas okamratlig, åtminstone tyckes den svår för de unga männen, som göra sin entré i livet. "Du är väl kamrat", har säkert kullkastat mången föresats om sparsamhet.

I Frankrike händer det sällan, att en flicka blir gift, om hon ej kan föra med sig i boet en ordentlig "dot", d. v. s. kontant hemgift. Ofta förhandlar den tilltänkta öppet med flickens föräldrar om summan och drar sig tillbaka, om denna ej anses tillräcklig. En ful sed! Ja väl. Men också den har haft något gott med sig. Redan då dottern ligger i vaggan inriktar sig den kärleksfulla fadern och modern så smått på värvet att skaffa henne en aktingsvärd hemgift. Varje slant, som kan undvaras, går till banken för detta ändamål, och se, fransmännen äro för närvarande Europas mähända sparsammaste folk. Utfinn åt ditt land en liknande hobby, och du kanske kan förvandla det slösa svenska folket till ett sparande folk! Och sparsamhet är grunden till en rationell hushållning.

### VÄGANDE ORD.

Att hängiva sig åt vrede är ofta ingenting annat än att för sig själv hämnas vad andra brutit.

Jonathan Swift.

Det förefaller mig alltid, som om det sätt, varpå man mottager livets händelser, har lika viktig andel i vår lycka eller olycka, som just dessa händelser. Wilh. von Humboldt.

Hyckleri är en hyllning, som de onda människorna bringa dygden. La Rochefoucauld.

### Den trådlösa — tidens största underverk — allmän egendom.

"Människan har försatt etervägorna i dallring med sin rastlösa ande, och inom ett ögonblick kan hon göra sig hörd av sina bröder vid antipoderna. Skiljeväggarna ha fallit, och världen har omsider blivit till ett enda rum, där ingen, hur skild han än i kroppsligt hänseende må vara från andra människor, är utom hörhåll för deras röster", skriver "Worlds Work" i en artikel om den trådlösa telefonen och fortsätter:

"Om de uppfinningar, som man nu begagnar sig av för dagligt bruk, hade existerat på deras tid, så skulle Robinson Crusoe på sin obodda ö, Columbus i sin caravelle (snabbseglande fartyg under medeltiden) Cesar i Britannien, t. o. m. Dante i det avlägsnaste Inferno, ha kunnat höra Londons senaste skvallerhistoria, väderleksrapporten för dagen från Genua, resultatet av kapploppningarna i Rom och den sagnade Beatrices stämning. Som det nu är, kunna pojkar i New Jersey prata med pojkar i Skottland; milady vid sitt frukostbord få underrättelse om morgonaffären på börsen. Lantbrukare stanna i plogfåran för att ta emot ur luften marknadsrapporten från New York; lantbrukarhustrur vid aftonbrasan med stickstrumpan i handen lyssna till stora operan i Chicago. Forskningsresandehärd i Ishavsregionerna höra Bordeaux berätta för Melbourne att påven i Rom är död."

"Den trådlösa telefonen öppnar ett häpnadsväckande perspektiv", framhåller "Times". "Utän att öka trädknipporna över våra huvuden, utan att vanställa väggarna, kan varje husfader förse sig med en apparat i sitt hem, som försätter honom inom räckhåll för de senaste nyheterna. Annalkandet av en storm, den olyckliga utgången av en konferens, infångandet av en mördare kunna komma till hans kännedom inom några sekunder. Redan ha över 800,000 apparater för trådlös telefoning försålts i U. S. A. sedan nyåret till priser varierande mellan 5 och 30 pund per styck. En lyx, som för några år sedan endast en väl betald spion eller en rik jobbare kunde tillåta sig, erbjödes nu åt alla."

"Det är knappast något tveivel längre att den trådlösa telefonen, när den kommer till sin rätt, skall i grund och botten förändra vårt vardagliga liv till det bättre eller sämre", skriver "Daily News".

"Det kommer att finnas massor av människor, som säga, att det blir till det sämre; att utvecklingens gång, som gör även detta sista under tillgängligt för tusenden, på intet vis ökar en människas lycka men däremot hennes möda och bekymmer. Vid varje steg i utvecklingen ha vi hört dessa röster, som opponera sig mot järnvägarna, mot motorbåtarna, mot aeroplanet.

Vi veta ej, hur världen kommer att gestalta sig i framtiden; men det är en dårskap att icke räkna med att världen har en framtid och en feighet att vilja underkänna de vapen, som

äro satta i våra händer för att möta den, endast därför att de äro nya och oprövade."

Och efter denna inledning övergå vi till en artikel i ämnet som mr French Strothers skrivit i "The World's Work":

"Efterfrågan på apparater för trådlösa har kommit alldeles överväldigande över de elektriska leverantörerna. Ett av de största bolag i världen har ännu ej expedierade order till ett belopp av 15,000,000 pund i sina böcker och vägrar att uppgöra flera affärer, förrän man hunnit åtminstone tillnärmelsevis ordna de gamla. Många tusen privatpersoner i detta land äga avsändnings- och mottagningsapparater, och hundratalsentals andra äga endast mottagningsdito. Affärsmän meddela sin trådlösa kabelsiffra och väglängd. Re- presenteranter för 'makternas' regering sända ut upprop till en stor internationell konferens, där varje nation skall få sin beskärda del av eternas överskådliga vidder. Hundratals miljoner dollars nedläggas på kraftiga avsändningsstationer i alla världens trakter för att dra in alla människoraser i det förenande nätet.

Vad den tekniska sidan beträffar, så går utvecklingen av den trådlösa så hastigt framåt, att t. o. m. experter på området finna det omöjligt att hålla jämna steg därmed. Tjugo år gamla drömmar realiseras på en natt, och gårdagens omöjligheter övertvinnas i dag inom en timmes tid. Vad kommer väl morgondagen att medföra? — Ja, vad hälst din fantasi må föreställa sig, kan vara i dina händer nästa vecka. En portativ mottagningsapparat? — Den är så gott som färdig nu — ni kommer snart att äga en dylik i form av en kapp. En automobil, utrustad för avsändande och mottagning? — Den existerar redan. Om några veckor kommer apparaten att bli mindre klumpig, och vem som helst kan köpa den. Och så undan för undan."

Vad vi kalla den trådlösa är avsändandet och mottagandet av elektromagnetiska vågor genom eter. Detta låter otroligt, men vänta lite! Tänk bara på *etern som en rymd*, och ni börjar fatta, vad här är fråga om. Låt oss blott komma ihåg, att *rymden* inbegriper mellanrummen mellan molekylerna, som utgöra *materiens* atomer — så att *rymden* innefattar er egen kropp och stenväggarna och marken och allt annat, som kan vidröras, såväl som det där vi bruka kalla för "rymden", det som ej kan vidröras, rummet mellan solen och jorden.

Den trådlösa är då människans kontroll över de elektromagnetiska vågorna i etern. Men vad är elektromagnetiska vågor? Det är, kort sagt, vibrationer, som fortplanta sig genom etern eller rymden.

När ni ser solen, så ser ni elektromagnetiska vågor, som röra sig med så stor hastighet i sekunden, att de kunna uppfattas av ert synsinne. Och när ni känner hettan från en kamin, så är detta också dallrande elektro-

Rekommendera Kvinnornas Tidning till Edra vänner!



### SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET

GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor  
öfver hela landet

EGNA FONDER KR. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel  
högsta gällande räntaTelegramadress  
"Kreditbolaget"

### I VARJE SVENSKT HEM

som vill följa  
dagshandelserna  
inom politikens,  
handels-, kon-  
stens och littera-  
turens område  
**läser man  
numera**

### GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTS-TIDNING

magnetiska vågor, men med så få svängningar i sekunden, att de ej kunna uppfattas av er syn utan endast förnimmas genom känseln. Men både ljus och värme äro precis samma sak, nämligen elektromagnetiska vågor. Den enda skillnaden mellan dem är, att våglängderna äro olika.

Ljusets våglängd är nästan ofattligt kort — omkring 1/50,000 tum. Värmevågans längd är större — omkring 1/10,000 tum. Nåväl, den trådlösa är just detsamma som ljus och värme, utom att dess våglängd är ofantligt mycket större — från 100 eng. fot till 20 eng. mil.

Upptäckten av den trådlösa innebär alltså följande: — Människan har upptäckt, att hon genom konst kan frambringa vibrationer i etern, som äro av periodisk karaktär och av så stor våglängd, att de kunna särskiljas (mekaniskt) från massan av kortare värme- och ljusvågor, och därför kan hon bruka dem för att signalera till andra människor överallt på jordklotet. I praktiken tar denna signalering de mekaniska formerna av reproducerandet av mänskligt tal (den trådlösa telefonen) eller av knackningar på en metallskiva (trådlösa telegraf).

Den mångfald av olika våglängder, som kan brukas, då man betjänar sig av den trådlösa, är vad som förlämnar den dess stora användbarhet. De våglängder, man nu i allmänhet begagnar sig av varierar mellan ungefär 200 fot och upp till 20 mil (eng.). Genom mekaniska medel, för komplicerade att här beskriva, har man lyckats "stämna" mottagningsapparaterna, så att de endast reagera för de etervågor, som äro 600 fot långa eller 1,500 fot eller 2 mil, eller vilken längd för övrigt, som man för ögonblicket önskar. Genom denna stämningsprocess blir det "trådlösa örat" dövt för alla andra vågor, även om myriader dylika samtidigt sätta rymden i dallring. Det är ett resultat av denna förmåga att välja, att stora stationer, såsom den nya vid Port Jefferson, Long Island, kunna sända ut sina budskap i långa vågor, som kunna förnimmas runt världen, utan att komma i kollision med amatöra i Brooklyn, som önska tala med New York genom mycket korta våglängder.

Det är ett kätt faktum, att de elektromagnetiska vågorna i den trådlösa fortplanta sig med samma hastighet som ljuset, och att de, en gång försatta i rörelse, komma att fortsätta utan uppehåll, utan att avtaga i all oändlighet genom den oändliga rymden. Härav följer således, att när Mary Gardens sjunger Carmen i Chicagos opera, hon ej endast höres inom bråkdelen av en sekund av bondhustrarna i det avlägsna Illinois, utan att de elektromagnetiska vågor, som möjliggöra detta, åta minuter senare också nå fram till solen. Efter ännu 27 min. komma de till Jupiter, och om där finnes människor sådana som vi med tillräckligt känsliga mottagningsapparater, så skulle de kunna höra hennes röst lika tydligt som bondhustrarna i Illinois och med samma nöje.

Ej heller där stanna vågorna. Framåt fortsätta de för evigt genom den oändliga etern, så att om 100 milj. år skola de kanske nå den yttersta stjärna, som är synlig medelst vårt skarpaste teleskop. Men när de anlåtit dit, så har deras vandring endast just börjat. Bokstavligen ända till tidernas ände fortsätta de sin marsch framåt, så att det blir en verklig

## Samtal kring litteraturen.

III.

Det är med böcker som med människor.

Man möter somliga och glömmar dem så fullständigt som om man aldrig sett dem — man möter andra och minns dem till evig tid.

Bland böcker som kvarlämna ett sådant outplånligt intryck intar Thomas Manns Huset Buddenbrook i en senare tids tyska romandiktning ett förnämligt rum. I den lugna vrån i hängmattan under en behaglig somrardag kan man knappast välja en bättre lektyr än denna Manns levande skildring av en gammal tysk köpmannafamiljs livsdrama.

Boken är typiskt tysk, om man med typisk menar ett verk som för ens inre syn frammanar stämningar och bilder, vilka ovillkorligen måste sammanbindas med ett bestämt land — ett bestämt folk. Som människoskildring däremot äger den internationella mått, i det man finner andliga släktingar till detta gamla affärshus' medlemmar över hela världen.

Huset Buddenbrook är i likhet med David Copperfield ett romanverk, vari man träffar människorna intimt, och följer dem under ett levnadslopp, deltagande i deras hemliv och fester, deras bekymmer och glädjeämnen. Med samma intresse som man i verkligheten delar intima vänners växlande livsöden kommer en småningom Thomas Mann med sin fina och fångslande människoskildring att dela de öden som beskäras medlemmarna av Huset Buddenbrook. När någon av dem går bort och försvinner ur historien stannar en stämning kvar som bure man själv svarta kläder och minnet av en processions dova hästramp i sin själ.

När det gamla solida Huset Buddenbrook i en yngre generations händer slutligen allt mer och mer undergräves, låter författaren läsaren känna förlusten — grävelsen inför en skapelses förskingring — vemodet som erfars då i ett samhälle något

sanning, att Mary Gardens röst nu är odödlig, ty den har satt outplånliga spår i etern, som skola förbliva där till den yttersta dagen.

Antag, att tanken vore i stånd att framkalla elektromagnetiska vågor. Om denna teori vore sann, så äro en människas tankar odödliga liksom Mary Gardens röst. Deras utflödande vågor skulle då föras framåt genom den oändliga etern och fortsätta sitt framåtskridande där oupphörligt till dagarnas ände. Sålunda skulle odödligheten — icke den odödlighet man vanligen tänker sig, den individuella personlighetens, som är totalsumman av en persons livsferienhet, utan odödlighet av en egendomligt avsevärd rad och fränksild karaktär — vara ett faktum. Etern skulle innehålla ett odödligt porträtt av människan, men ett porträtt målat på etern i likhet med ringarne på en stilla vattenyta, där en sten har fallit, spridande sig i allt vidare kretsar, sammansatt av alla hennes tankar och känslor i den ordning, vari de uppstått i hennes hjärna.

## Aktiebolaget Nordiska Handelsbanken

Stockholm. GÖTEBORG. Malmö.

Egna fonder: Kr. 72,300,000:—

Fullständig bankrörelse.

## Tänk på livet!

Av H—t H—n.

Tänk på livet, medan du lever!

Sörj för att varje dag som går blir så minnesvärd, så innehållsrik som möjligt!

Nöj dig ej med att endast nedskri-va denna ovärdigt lilla siffra, varigenom en dag blott summeras ihop med övriga av din livslängd. Låt var och en av dem innesluta någon handling, någon tanke, någon känsla som lägger en tum även till din andliga växt.

Lev såsom naturen lever i ymnigt slösande med alla sina krafter, innan deras ånyo ingår i vintersömnen. Tvekar någon ett träd att knoppas, att blomma och lövas, att dricka djupt ur jordens näring för att utbreda sin lummiga krona och bjuda fågelsången fäste på var gren? Hägnande och vänligt mot allt liv njuter och le-

plånas ut som var dess kärna och prydnad.

Det är en hel familjs öden som i denna bok med sällsam intensitet manas fram och träder en nära, och då de slutligen en efter en blekna och försvinna vänder man sig bort med hjärtat och sinnet fyllt av sådana djupa intryck och känslor, som, förutom livet självt, endast det litterära mästerskapet kan skänka.

Om Thomas Mann i sitt arbete skrivit stadens växlingsrika nervösa drama, ger Gustav Frensen i sitt stora huvudverk Jörn Uhl en mäktig bred målning av det tyska marsklandet med vilda, öde hedrar, dyner och landsbygdens fridsamma hus. Det är livet sett genom en svartklädd, helg- dagsklädd mans klara stilla blick. Med sin originella, redbara person- målning och religiösa grundstämning är hela detta betydande arbete en kärleksfull tillägnan till hembygden och allt av tro och liv och skönhets- syn densamma kan innesluta.

Lika sval och siktigt klar som dagen vilar över Dithmarschens vatten- omflutna land i Frensens böcker, lika het skälver den över storslagna alplandskap och vilda, trotsiga, obän- diga bergsslynnen i Paul Heyseys Flic- kan från Treppi — lika bräddfull av kuslig mystik över Andrea Delfins Venedig. Man bör ej utsluta dessa två glänsande produkter av Heyseys psykologiskt fina och mästerliga skildringskonst från sitt litterära pro- gram. Detsamma gäller den store danske psykologen J. P. Jacobsens tvänne i sitt slag enastående livsverk, Fru Marie Grubbe och Niels Lyhne — båda verk av den utsöktaste konst- närliga förfining, efterlämnande en stämning av drivhusets fårgprakt och purpurmörka rosors tunga doft.

Allra sist en erinran om en förfat- tares, som dock knappast behöver be- fara att glömmas av oss skandinaver — Jonas Lie. Det är märkvärdigt hur hans arbeten stå sig, hur de tala att läsas om och om igen, alltid blot- tande nya sidor, nya tankar och det i sanning och kärlek skapades evigt ungdomliga friskhet. Ingen bok som bär hans namn kan läsas utan att på något sätt berika. Vill man finna hans produktions höjdpunkt, väljer man hans icke utan skäl mest berömda romaner Kommendörens döttrar och Ett samliv eller den märkliga Nord- landsskildringen Visionären — en stark syntes av hans barndoms in- tryck, vari man finner själva källan till den visionära begåvning i hans natur, som senare i så rikt mått strött geniets guldstänk över hela hans dik- ning.

S. L.

ver det i kraft och härlighet sitt korta liv, obekymrad om att bladen en dag skola gulna och falla av, snön tynga dess grenar och fåglarna fly.

Hur många människor, som kunde bättre, gör ej livet fult, trist och innehållslöst för sig och de sina endast emedan hon aldrig unnar sig leva den innevarande dagen av fruktan att tid och ågodelar ej skola räcka till för en kommande! Hur många alltför sparsam moder börjar ej redan under barnens minderårighet att undergräva deras hälsa för ett helt liv genom att girigt knappa in på kost och kläder för att få något över till deras upp- fostran och senare utkomst i världen. Hur många förmögna fader, som genom en handräckning i god tid skulle kunnat skapa dugande, kunniga och själständiga män och kvinnor av sina söner och döttrar, gömmer ej sin förmögenhet till odågor, som endast gå och vänta på hans död!

Vilar det ej nästan undantagslöst såsom en förbannelse över sådana liv? Finns något dystrare än dylika hus, där giriga enstöringar, i en ständig livsskygg fruktan att förlora något, sluta sig inne som i en grav? Är ej hela deras levnad ett oavbrutet hemskt döende, utan fåring och utan kraft? Dö ej de ojämförligt flesta män- niskor utan att någonsin ha utbrukat alla de pund som livet gav dem? utan att veta något om den rika jord, varpå de levat?

— Det gör detsamma — det är ändå snart slut — — resonera de ofta i sin gränslösa likgiltighet och otacksamhet.

Detta är icke sannt. Livets slut skönjer ingen. Andens rike förbliver från evighet till evighet.

Men de mena sannolikt att livet slutar där deras möjlighet att bruka ågodelarna upphör.

De visaste människorna hava också därför levat sitt liv, så att de använt jordens goda blott såsom ett lån för sina syften. Detta sätt att leva är det enda som gör en människa fri — fri i ädlaste bemärkelse, sorglös i dess djupaste, utvecklingsbar, arbet- sam, livsvänlig i dess vidsträcktaste. Av sådant material äro jordens stör- ste skapade. Något av samma gnista flammor hos varje duglig och bety- dande människa.

Den materiellt rike äger endast sin rikedom. När han dör blir denna var mans rov. Men kring den frikostigt skapande anden, som lever och låter leva, uppstår verket, som överlever honom själv.

Om människorna kunde förstå att njuta livet såsom konstnärer, upp- märksamma, ständigt lärande, ständigt i verksamhet, besjälade av dess skönheter, rika genom dess egna vär- den!

Det fordras ingen förmögenhet, ingen särskild samhällsställning för att bli livskonstnär på det sättet. Det är endast den obotfärdiges, den tröges ursäkt att allt står i vägen för hans framåtskridande, hans bildning.

Tvärtom ligger ju allt öppet endast i väntan på att tagas!

Det är först när man betänker hur mycket jorden bjuder och hur föga flertalet använder därav som mänsklighetens oerhörda försöfnings fram- står i hela sitt kolossala armod. Detta icke endast på det andliga området utan även på det materiella.

Vilken allmän brist på mål såväl för livet som för dagen! Vilken slö gemensamhetsuppfattning vid åsynen, vid hörsågnen om vad jordelivet inne- sluter: — detta är ej för mig! Var-



Kerstin Lindahls  
BLOMSTERAFFÄR  
Korsgatan 4, Telefon 8462  
Rekommenderas!

## Kvinnans trådlösa...

annan människa, minst, startar och lever livet under detta resignationens motto: detta kan jag aldrig få.

Varför? Varför skulle icke dina önsknings åtnimstone i något fall eller i någon riktning kunna uppnås, om du verkligen ville? Tänk på att livet är bildbart och mjukt och, ger vika för viljan och ihärdigheten! Allt vad du ser skapat omkring dig av människohand — vad är det annat än en vilja som tagit synlig gestalt? Vad hindrar dig mera än någon annan att bli en av dessa viljor, som på något område, i någon gärning taga fullbordandets form?

Det är häpnadsväckande att se, hur oändligt många människor som andligen och lekamligen stagnera blott och bart under den eviga modlösa föreställningen att inga andra vägar stå dem öppna än den återvändsgränd de redan beträtt.

Hur ofta hör man exempelvis ej folk bekänna att de haft stor fallenhet och lust för det eller det, fastän de aldrig fått lära det. — Nej, de ha icke fått och ej heller ha de någonsin på egen hand försökt att erövra det allra minsta lilla stycke av den skönhetsvärld, från vilken de på grund av förhållandena känt sig utslutna.

Sammalunda med mycket annat. Överallt möter man exempel i mängd på hur viljans ofrihet binder andarnas förmåga.

Man nöjer sig i livet med att endast bli slav — slav under sitt arbete, sina passioner, sin försöfnings och bortkastar därmed tillvarons förnämligaste arvedel.

Om man sovande färdas en järnvägssträcka, vet man lika litet om vägen, när man stiger av, som när man steg på. Och man får göra resan en gång till, om man vill veta hur där såg ut.

Om man lever hela livet med så att någotsänskt huvud i mekanisk växling mellan arbete, matbord och säng, vet man ungefär lika litet om världen, när man dör, som när man föddes. Det är billigt att man får leva om detsamma livet en gång till för att bättre taga vara på sina tillfällen. Det är i det stora hela ingen ursäkt för ens okunnighet att man är fattig eller jäktad eller att det finns saker som man anser går över ens förstånd. Naturen och bildningens källor skilja ej mellan fattig och rik, jäktande är en dålig vana och sitt mänskliga förstånd har man sannerligen fått för att bruka det och därigenom överglänsa djuren, som även kämpa för födan, sova och skydda sig mot köld.

Hur motbjudande att gå till vila efter en dåligt förvaldat dag, som ej satt det minsta spår av värde vare sig i din materiella eller andliga värld! Hur skönt däremot när minnet av ett fullbordat arbete, en vacker syn, en god gärning eller en stor tanke följa dig till sömnens tröskel!

Hur lockande att tänka på livet, när det ligger omkring dig i all sin ymniga härlighet med alla kunskapens djupa källor öppna och inbjudande till evigt ny förfriskning!

Och hur överklig, hur betydelselös blir ej döden för den, som under hela sin jordevandring levat livet så, att varje band som brustit i den timliga tillvaron blivit en förbindelse mera med den eviga — att allt vad han ägt dyrbarast och högst, det bär han med sig som en oförvansklig kunskap, vilken följer honom såsom en hemlighetsfull skönhetssyn in i det obekanta landet.

När man beklagande talar om kvinnor som på ett eller annat sätt blivit bedragna av sina män utan att ha haft den ringaste vetskap därom, förrän slagit fallit, undrar jag alltid, huru dessa kvinnor äro konstruerade. Att de kunna bli bedragna är tyvärr ej utslutet — men att de icke skulle veta något därom, förrän en handgriplig verklighet uppenbarar det för dem — otroligt?

Kan över huvud taget något döljas för en kvinna i allmänhet och för en älskande kvinna isynnerhet? Har hon ej till sina sunda fem även ett sjätte sinne, som vi kunna kalla instinkt eller intuition eller vad ni behagar, och som i all synnerhet i förhållande till hennes äkta make utgör en fulländad och osviklig trådlös apparat, vilken underrättar henne om allt som rör honom.

Varje fru är i detta fall sin egen Megalis. Hon vet allt om sin man, medan han å sin sida vet ganske litet om henne. Genast han inträder i hemmet efter dagens arbete, har hon genom hans gång, hans sätt att hälsa, lägga ifrån sig tidningen eller genom hela den stämning, som utströmmar ifrån honom, fullkomligt klart för sig, om allt är som det skall vara, eller om något är på tok. Och det hjälper inte att han skyller på något trassel i affären, när det är hans hälsa som krånglar eller hans nya skor som äro för små. Hon behöver inte ens fråga — bara se och förnimma, och inom en liten stund vet hon alltigenom på pricken vad det är som förorsakat antingen hans överdådigt goda humör eller hans nedstämdhet.

Annorlunda med männen. De kunna vara levande konversationslexikon, som äga kunskap om allt mellan himmel och jord, men om sina fruans tankar, önsknings och sinnesstämningar veta de platt intet. De äro ingen trådlös. Mitt under en sorgsen sinnesstämning, som fört henne genom tragediens alla labyrinter, kan han fullständigt oberörd utbrista: Var har du fått tag i det här ettersalta smöret? Eller det är en särskild bemärkelsedag och hon har smyckat vningen och sig själv och hoppas att hon skall se och dra sig till minnes. Men i stället går han och drar på sig sina sämsta kläder och sätter sig att slipa sina rakknivar.

Kvinnans trådlösa utgör verkligen ett slags kvinnligt frimureri, vars innebörd varje kvinna fattar. Hon vet att hon kan dölja sig för mannen lika väl som hon vet att han icke kan dölja sig för henne. Hon läser hans tankar som vore de skrivna med jättebokstäver på hans panna. Hon läser dem t. o. m. utan att se. Det är det som Fröding kallar "det konstiga med kvinnfolk att de kunna se med nacken".

Fröding måtte ha känt kvinnorna, han!

Julie Gram.



**Offentliga nöjen.**

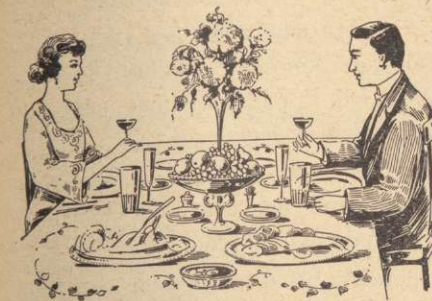
**LILLA TEATERN.**  
Varje afton kl. 8 e. m.  
Söndag två förest. kl. 7 o. 9.  
**En piga bland pigor.**

**Lisebergs Friluftsteater.**  
Varje afton kl. 8.  
**Skrattsuccesen.**

**Den gamla herrgården.**  
Lustspel i 3 akter av Oscar Wennersten.  
Servering från kl. 6 e. m.  
Biljetter 4:-, 3:-, 2:- och 1:-.

**Slottskogens Friluftsteater.**  
Direktion: Gerda Thomée och Carl Barcklind.  
Varje afton kl. 8.  
**Fästningsfångarne.**  
Tel. 12084 kl. 12-2.

**Vita Bandet**  
Slottsskogen  
**MUSIK VARJE AFTON**  
av en avdelning ur  
**Göteborgs Symfoniorkester.**



**Var lunchar man bäst?**

- Eggers Sommarterass**
- Rich** Konditori - Restaurant, Korsgatan 15, 1 tr. Tel. 107 79
- Vita Bandet** Kungsgatan 41 - Telefon 107 89
- Vollmers Meeths, Thesalong**

**Under strecket**

börjar i dagens nummer en novell »Mystik» av Baronessan de Soucanton. Denna författarinna framträdde för ett par år sedan med romanen »Towards the heights», snart följt av ännu en »The beloved of Sanherib», vilka båda arbeten stå i intimt samband med antiken, ehuru handlingen försiggår i våra dagar. Författarinnan har en livfullt glödande fantasi och en beundransvärd förmåga att göra det mest fantastiska sannolikt, ja, trovärdigt. Hennes böcker, alla utgivna på engelska förlag, hava väckt betydande uppmärksamhet. Novellen »Mystik» föreligger ännu icke tryckt. Det är genom ålskvärt tillmötesgående av författarinnan som Kvinnornas Tidning kan presentera novellen innan den tillsammans med ännu några andra utkommer från trycket på Heath and Crantons förlag i London.

(Eftertryck förbjudes.)

**Mystik.**

Av

Baronessan ALEXANDRE DE SOUCANTON.

Oversättning för Kvinnornas Tidning från ett ännu otryckt manuskript av — e.

(1)

»Men vem är hon, Dick?» utropade Lord Charles Winterfield.

Hans följeslagare drog långa djupa drag på cigaren under flera minuter, medan han betraktade personen i fråga.

»Ja», sade Richard Harding till slut, »vem tusan kan hon vara?»

Under hela den sista veckan hade de ställt samma fråga till varandra, och denna kväll tycktes de vara lika långt från frågans lösning, som alla föregående kvällar. Problemet om hennes identitet var ännu olöst.

I själva verket tycktes ingen veta vem hon var eller varifrån hon kom. De båda herrarna hade gjort diskreta efterforskningar hos hotell-

**Oss kvinnor emellan.**

En admonition och ett svar.

Låt oss ännu en gång återkomma till frågan om kvinnas tillträde till statstjänst!

Fredrika-Bremer-Förbundets tidsskrift »Hertha» riktar i sitt senaste nummer en admonition mot Kvinnornas Tidning för dess i samband med behörighetslagens fall i riksdagen gjorda påstående, att utgången helt säkert skulle bliva en annan, om riksdagsmännen när de gingo till omröstningen, verkligen *känt*, att bakom kravet på den ifrågavarande reformen (kvinnas tillträde till statstjänst) ståt en enhällig viljestark kvinnlig opinion. Det tillades, att denna allmänna opinion icke varit tillfinnandes, därför att ingen av vårt lands ledande kvinnoorganisationer lagt sig vinn om att väcka och samla kvinnornas intresse för saken och ge det utlösning i opinionsmöten och resolutioner samt att bringa kvinnornas sålunda uttalade önskingar till allmänhetens, de olika partiernas och enkanterligen riksdagens kännedom.

Häremot anmärker »Hertha»:

»Vi tillåta oss erinra därom, att då den kungliga propositionen förelåg, aderton kvinnoföreningar på kallelse av Fredrika-Bremer-Förbundet sammanträdde till representantmöte. Det närmaste resultatet av detta möte var en av samma aderton kvinnoföreningar under tecknad gemensam skrivelse till sammansatta stats- och första lagutskottet med hemställan att den k. propositionen utan inskränkning måtte tillstyrkas. Utskottets samtliga ledamöter uppvaktades av kvinnorepresentanter, som särskilt satt sig in i den föreliggande frågan. När behandlingen i kamrarna stod för dörren, tillställdes varje ledamot av riksdagen genom resp. kvinnliga organisationer en skrivelse vari vederbörande uppmanades att rösta för behörighetslagen, och där utförlig motivering för denna önskan framlades. Det är alltså icke sant, att de olika kvinnoorganisationerna varit överksamma i frågan. De ha för såväl utskott som riksdag framlagt och motiverat sina krav.»

Vi svara härtill först, att Kvinnornas Tidning ehuru den tyvärr icke ihågkommit med de direkta meddelanden Fredrika-Bremer-Förbundet synes hava tillställt dagspressen dock varit i tillfälle att lämna sin läsekrets upplysning om det huvudsakliga av de vidtagna åtgärderna.

Sedan tillägga vi:

»Herthas» utförliga redogörelse bibringar läsaren ett intryck av att vad som från kvinnosakshåll åtgjorts varit betydande, men står sig denna uppfattning vid en närmare granskning? Några tiotal kvinnor hava varit samlade till överläggningar och hava uppsett en skrivelse, som undertecknats med 18 kvinnoorganisationers namn, och annan tidningsartikel har publicerats, en del uppvaktningar hava

gjorts och slutligen hava tryckta upprop tillställts riksdagsmännen. Detta är allt vad som blivit gjort för att rädda i hamn en reform, vilken skulle betyda en oerhörd vinst för alla självförsörjande kvinnor, befria deras arbetskraft från den förnedrande »sekundästämpel», som nu skadar den, och giva den statligt erkännande som fullgod, en reform, vilken just därför att den innesluter en så genomgripande förbättring av kvinnornas konkurrensmöjligheter i arbetslivet är ytterligt impopulär på manligt håll, något varom de fientligt underkännande uttalanden vittna, vilka under frågans förberedande behandling avgivits av institutioner, ämbetsverk och enskilda personer.

Det var sannerligen alltför sangviniskt att tro att det manliga motståndet i riksdagen skulle falla till föga endast inför skrivelser och uppvaktningar som utgått från kvinnosakshåll. För en seger skulle ytterligare erforderats stödet av den samlade kvinnliga opinion, vilken förde t. ex. kvinnorösträtten i hamn. Landsorganisationen för kvinnornas pol. rösträtt nådde aldrig någon imponerande medlemssiffra och skulle ensam absolut icke förmått genomföra reformen men den utvecklade en livlig agitation inom kvinnovärlden genom föredrag, diskussioner, resolutioner, namnsamling, flygskrifter, teaterpjäser, tidningsartiklar, den gjorde frågan känd överallt, in i landets alla avkrokar, tände rösträttskravet i varje kvinnohjärta. Man talade om kvinnorösträtten i hemmen, på möten, man stred om den, tidningarna skrev för och emot, frågan stod i verklig mening på dagordningen. När den slutbehandlades i riksdagen *vissade* varje riksdagsman att bakom den samma stodo icke blott Landsföreningens relativt fåtaliga medlemmar utan snart sagt varje kvinna, att det var ett kvinnokrav så allmänt, så starkt och målmedvetet, att det helt enkelt icke längre kunde avvisas — tiden var kommen då frågan, förut med lätthet fälld, måste lösas i den riktning kvinnovärlden fordrade.

Hade riksdagsmännen samma förnimmelse i fråga om behörighetslagen? Kunde de ha den? Kravet utgick, enligt vad de mottagna skrivelserna visade, från ledande kvinnohåll, men gav vad de själva hade sig bekant fog för antagandet, att kravet hade stöd även hos den stora massan av kvinnor? Fanns det något som vittnade om ett sådant allmänt kvinnligt intresse? Hade frågan behandlats i föredrag, i diskussioner, hade någon tidningspolemik förekommit, dryftades spörsmålet bland kvinnorna, talade man om det i hemmen? Varje riksdagsman visste på grund av erfarenheterna från sin egen kvinnliga miljö, från sin valkrets' kvinnovärld, att frågan på inte sätt var »brännande» på kvinnligt håll, kanske icke ens allmänt känd. Den hör-

veten om sin omgivning, och om det starka intresse och den brinnande nyfikenhet hon väckt. Hon var smärt och högväxt med blåsvart hår, form-skön profil, och en mun, tjusande, lockande och mogen som ett granatäpple, och ögon! — ja, i dem låg hennes obeskrivliga trollkraft och mystik. Ögon, som Lord Winterfield kallade blå, lik en egyptisk safir, och Harding svar på att de voro svart-violetta, som en afrikansk natt.

Där fanns obestridligt något besynnerligt, oförklarligt över henne. Hon var absolut olik varje annan människa de någonsin i livet träffat.

»Charlie, min vän, jag vill bli bekant med den kvinnan, jag skall tala till henne», förkunnade Harding.

»Du blir antagligen avsnäst, om du försöker», svarade Winterfield.

»Nåja, va banque! Ingenting vägar, ingenting vunnit.» Han steg skrottande upp. »Marsch!»

De få återstående gästerna i hotellet hade dragit sig tillbaka, några gjorde en båtfärd på Nilen i mån- ljuset och andra voro redan i sina rum, förberedande sig för sömnen. Harding gick tvärs över terrassen.

**TREVLIG och INTRESSANT**

FÄRSKA NYHETER VÄRDEFULLT INNEHÅLL

**GÖTEBORGS MORGONPOST**

Den största morgontidningen

de sålunda till dem, som utan risk kunde ställas på framtiden, och den ställdes också på framtiden.

Det fällda lagförslaget kommer naturligtvis att åter framläggas för och behandlas av riksdagen, men det kommer lika litet då som nu att seg-ra om det icke genom föregående agitation inom kvinnovärlden tillför-säkrats stödet icke blott av en del kvinnoorganisationer utan även av den stora massan av landets kvinnor, blivt i verklig mening ett kvinno-krav.

Det ligger nära till hands för de ledande inom kvinnovärlden att tro, att det livfulla intresse för kvinno-saken, som besjalar dem själva och söker sig utlösning i osjälviskt, om-fattande, beundransvärt arbete, skall återfinnas i någon mån också hos alla andra kvinnor och förmå dem att utan särskild kallelse stödja från le-dande håll framförda, kvinnornas bästa åsyftande krav.. Tyvärr är det icke så. Tvivelsutan finnes det på-räknade intresset i mycket stor ut-sträckning men till betydande del en-dast som latent. Det behöver väckas och samlas till en makt av en stark, skickligt ledd organisation. Kanske Fredrika-Bremer-Förbundet är den-na organisation. Kanske namnet är ett annat. Framtiden får utvisa.

**Hur han skall ta's...**

- Då du gifter dig med honom — älska honom.
- Sedan du gift dig med honom — studera honom.
- Om han är svartsjuk — kureras ho-nom.
- Om han inte frågar efter nöjen — klappa om honom.
- Om han älskar sällskapslivet — följ med honom.
- När han är tråkig — roa honom.
- När han är sorgsen — trösta ho-nom.
- När han är grälsjuk — låtsa inte om honom.
- När han vill tala — lyssna till ho-nom.
- När han är senfärdig — sätt fart i honom.
- När han vill ge dig sitt förtroende — uppmuntra honom.
- När han är hemlighetsfull — lita på honom.
- När han gör dig glädje — tacka honom.
- När han riktigt förtjänar det — kyss honom.
- Låt honom begripa hur bra du för-står dig på honom.
- Men låt honom på inga villkor ana — att du leder honom dit du vill.

**HVAR 8 DAG**

»en verkligt först-klassig illustrerad tidskrift — — — — —»

» — — med gedigen och fint kultiverad ton — — — — —»

SÄGER DAGSPRESSEN

Bör ej saknas i något svenskt hem!

PRENUMERERA Å NÄRMASTE POSTANSTÄLLT ELLER BOKHÅNDEL!

**De bästa HANDSKAR**  
och det rikaste urval

Drottningg. 24 **HANDSKOMPANIET** Tel. 15379

**Kanske!**

Det mellan tidnings- och civiltryckerierna samt typograferna gäl-lande löneavtalet utgår den 1 juli, utan att, när detta den 30 juni skrives, hava förnyats eller ersatts med nytt avtal. Kan ingen överenskom-melse träffas vid de underhandlingar som pågå blir konflikten nämnda datum akut med åtföljande arbetsinställelse. Blir så fallet kan, må-hända, Kvinnornas Tidning icke ut-komma under en eller annan vecka, varom vi velat underrätta.

Den kvinnliga badgästen: — Säg, snälla gubben, har han någonsin sett den stora sjöormen, som dom skriver så mycket om i tidningarna om som-rarne.

Skepparen, allvarligt avvisande: — Nääj, *goaste* frun! Si, jag är god-templare jag!

**Nytt halvår!**

Förnya i god tid prenumerationen på

**Kvinnornas Tidning.**

Pris för halvåret Kr. 3: 75!

Prenumerera på närmaste postkontor eller på tidningens Expedition, Vallgatan 27, Göteborg  
Telefon 18070

I förbigående strök han lätt, mycket lätt mot damens korgstol. Med en bugning bad han om ursäkt på kor-rekt, konventionellt manér. Hon vän-de sig om och lyfte ögonen till hans ansikte. Han sänkte sin blick under en sekund i detta utgrundliga, bot-tenlösa djup och kände en vibration genom hjärna och nerver.

Hon sade ett par hövliga ord med en låg, melodisk röst. Han stammade några ord utan mening och samman-hang, helt fångad av dessa under-bara ögon som blickade in i hans. Voro de blå som egyptiska safirer? Voro de svartvioletta som Afrikas natthimmel? Han visste det ej, men han kände sig förlora fotfästet i de-ras bottenlösa djup.

Lord Winterfield betraktade sin väns manöver ett ögonblick med ry-nkad panna, ryckte sedan på axlarna, steg upp och gick in i hotellet.

Dagen därpå yppade sig ett osökt tillfälle för Dick att presentera sin vän för den sköna okända. Alltså hade de båda unge männen lyckats göra bekantskap med denna kvinna, som under en hel vecka oavbrutet sys-selsatt deras tankar och helt lagt be-

slag på dem, och nu började de spio-nera ut varje hennes rörelse och hene-s vanor, om hon promenerade eller åkte ut, eller drack té på terrassen, eller seglade på Nilen — alltid var en eller båda där, och uppträdde på scenen på det naturliggaste sätt i vär-lden, alldeles tillfälligtvis, och kom just i det rätta ögonblicket för att bära hennes kudde eller beställa hene-s té, eller erbjuda sin lilla bekvä-ma vita segelbåt.

En afton sedan de sagt »God natt!» och alla tre dragit sig tillbaka till sina privatrum, kunde Winterfield icke so-va. Han steg upp och gick ut på bal-kongen. Det var en underbart skön natt. Fullmånen skänkte sitt vecka ljus med öppen hand och Nilens yta svarta granitklippor, som höjde sig över de lätta silvervågorna togo skepnaden av hotande vidunder, dys-tra och skräckinjagande. Palmträden nere i trädgården kastade tjocka svarta skuggor. Den orangegula öken-sanden på andra sidan skimrade som en gyllene skatt, hopad i slösande massor — ett offer till gudarna.

Plötsligen studsade Winterfield häftigt. Han böjde sig framåt, och händerna fattade balkongens galler- verk i ett järgrepp.

Där nere gick en kvinna; hennes höga, smärta gestalt gled in och ut genom skuggorna och ljuset.

Han kände denna gestalt, som gled så böjlig och graciös under palmer-na. Varför var hon där ute — den-na tid på natten? Och hennes dräkt? Icke den vanliga? Denna tycktes vävd av silverflor, översållad med glänsande juveler, smög sig kring hennes härliga kropp. Eller var detta en synvilla, skapad av det mystiska månljuset? Hon gick vidare, gled ned till flodstranden, stannade vid det he-liga vattnet och — Charles Winter-field strök sig över ögonen — vad var detta? Naturligtvis en synvilla, en hallucination, dagen hade varit het, och för att släcka törsten hade han tagit väl mycket whisky och sodavät-ten. Nu stadiga nerver, inga »sy-ner!» Han öppnade beslutsamt ögo-nen — ännu stod hon där badad i skimrande ljus, och på hennes huvud — underliga illusion! — vilade syn-barligen mänskivan.



## Holger Bille TANDKLINIK

Vitfellsplatsen 1 B. Tel. 19340. Göteborg.  
(Mitt emot Engelska kyrkan).  
Mottagningstid vard. 10—3, sönd. 11—12.  
Specialité: *Laständer* alla slag. Guld-  
arbeten, guldbryggor och  
guldstiftänder.

Resande kunna erhålla sina arbeten på dagen.

## Hur sprides smittan — än en gång.

Med djupaste intresse följande den beaktansvärda diskussionen: "Hur sprides smittan?" vore undertecknad tacksam att i Eder värderade tidning få anföra följande gripande erinring från en rättgångssal.

En f. d. arbetare, som på grund av sjukdom råkat i det djupaste armod med sin av hustru och 7 minderåriga bestående familj, hade i sin nöd tillgripit den förtvivalde utvägen att från ett förvaringsrum på sin f. d. arbetsplats tillägna sig diverse skrot, genom vars försäljande han lyckats skaffa sig och de sina litet bröd mot hungern. Mannen hade aldrig stulit förr och syntes nu tillintetgjord av följanderna av sitt brott. Hela hans spensliga, av sjukdomen märkta gestalt, den låga förtvivalde rösten, de skamsset mot golvet sänkta ögonen, den historia om umbärande och nöd som låg bakom brottet väddade i högsta grad till medlidandet. T. o. m. domaren var djupt gripen, och man kunde förstå av förhörets gång att han med hänsyn till alla förmildrande omständigheter var angelägen om att få domen så lindrig som möjligt. Allt pekade också hän mot en sådan lycklig utgång, då plötsligt ett nytt moment inkom i förhöret. Allmänne åklagaren erinrade nämligen om att rummet, vari skrotet förvarades, varit tillstängt, och att här sålunda icke blott och bart var fråga om snatteri utan om en inbrottsstöld.

Det hela, som nyss telt sig som en mindre förseelse, vilken i all stillhet kunnat avstraffas, fick nu såväl för den anklagade som för referenterna en helt annan dimension. De senare, som först suttit ointresserade och kastat ned en och annan anteckning

## Gyllenhammars UNDERBARA HAVRE-MUST

Vid överansträngande arbete.  
För ÄLDNINGAR, VUXNA OCH BARN.

började nu skriva intensivt. Här kunde tydligen något göras! Med en rafflande rubrik som exempelvis: Djärv inbrottsstöld av en f. d. arbetare vid N:s materialgård, kunde man få allmänheten att tro att något oerhört verkligt passerat. Den arme, som stod där anklagad och förkrossad och sannolikt utan en aning om skillnaden mellan inbrott och stöld, skulle hela sitt liv få bära stämpeln såsom en djärv inbrottsstjuv. Hans hustru skulle ständigt få dela nesan av hans brott. Hans barn skulle av andra barn utpekas och beläckas såsom barn till en inbrottsstjuv. Och allt detta för en handfull skrot, värt knappt 2 kronor och tillgripet under så tragiska omständigheter, att mannens tillräknelighet starkt kunde ifrågasättas. Att han, genom sin förtrogenhet med de lokala förhållandena, kunnat komma åt skrotet i ett tillstängt rum gjorde ju ej i sak brottet större — men på avstånd o. med den strängare dom lagen i sådant fall tillämpar tog den sig större ut.

Det är många scener från våra rättgångssalar som i likhet med ovanstående vid den publika behandlingen te sig mycket större och brottsligare än de äro — en omdömesgill press, borde aldrig underlåta att pröva om och när de verkligen äro stora nog att låta de däri agerande och alla som stå dem nära brännmärkas för ett helt liv.

Intresserad.

## Skrock om barn.

Litet var gå vi nog, trots vår upplysta beskaffenhet, och bära på nog så mycket vidskepelse och skrock. När en spegel går sönder, bliva vi helt betänksamma vid minnet av att sådant betyder dödsfall, likaså bjuda vi sällan med flit 13 till bords, och fråga en jägare vad han tänker om ett käringmöte!

Således, vi äro vidskepliga, men vilka småsaker är det inte emot vad gängna tidens människor hade att dragas med av oro och rädsla!

Här t. ex. litet småländskt skrock från början av 1800-talet och anslutande sig till barnet!

När en kvinna gick med barn, fick hon ej gå genom en grind, varpå är nu regndroppar sutto kvar, utan att först avskaka dessa, när barnet ej jes komme att lida av "grindskärvan". Ej fick hon närvara vid slakt

för att ej barnet skulle dö i förtid. Säg hon en plog stående i jorden, en kil i en vedklubb eller en yxa fasthuggen i en stock, måste hon genast lösgöra dessa, när barnet eljes bleve "harmynt". Skrämdes hon vid eldsvåda eller skorstenseld, var det nödigt att ej med handen vidröra blotta kroppen, för att barnet skulle undgå födelsemärke eller, som det just av denna orsak kallas "vädelsmärke". Det nyfödda barnet skulle före första badningen lämnas att kyssas av modern, "för att hon skulle komma att tycka om det". Så länge barnet var odöpt, fick badvattnet ej slås ut annat än genom ett hål i golvet. Högra armen skulle först trädas genom linnen för att barnet ej skulle bliva vänsterhänt. Innan det lades till modersbröset, skulle det hava något surt att äta, ty eljes blev det "grätet" (kinkigt). Första linnen uppbändes, ty askan, som då erhöles, dugde sedan att bota med. Före dopet fick elden i rummet ej släckas, liksom en psalmbok och ett eggjärn lades i vaggan av fruktan för, att barnet eljes skulle bliva "bortbytt". Ägde detta rum, märktes det ej genast, men en "bortbyting" blev alltid sedan dåsig och föniq. Varje barn, som på ett eller annat sätt var vanlytt, ansågs för en "bortbyting".

När "gumorn" (gudmodern, som alltid var en kvinna, vilkens man änu levde) skulle föra barnet till dopet, skulle det utlämnas till henne genom fönstret, för att ej få fallandesjukan. Hon skulle då ropa tre gånger genom fönstret vad barnet skulle heta, ty eljes fick det "ref" (kollik) och detta synnerligen om någon ropat genom fönstret under moderns havandeskap. Sedan skulle "gumorn" sätta sig med barnet på en sten och äta hård ost, för att det skulle få goda tänder. För att undvika "käringmöte", skickades en karl i förväg som snart skulle återvända och möta "gumorn". En silverslant lades i dopvattnet eller i barnets hand under dopakten, för att det skulle bliva rikt. Under det prästen höll barnet, torkade "gumorn" det om näsan, för att det skulle hålla sig snyggt. Tycktes barnet få mörk hy eller om det hade något födelsemärke, tog "gumorn" alltid hem av dopvattnet för att bestryka det därmed. Hon borde alltid låsa samma bön som prästen och särskilt skynda sig att sluta "Fader vår" förr än denne, då barnet skulle få gott för att läsa. Detta var desto viktigare, ju svårare "gumorn" själyhaft för läsning, när denna svårigt haft annars överginge på barnet.

När "gumorn" och barnet hemkommo från kyrkan, mötte dem någon i dörren med en kaka under armen, sägande: "Gud låte dig aldrig få vär-

Tänk så lätt aluminiumkärnen återfås sin silvergylsande yta, då de poleras med "Zelos Aluminiumputs".  
Priset är endast 45 öre pr burk.  
Tillverkare: Fabriken Zelos, Göteborg.



Alla slags kopparslagerarbeten utföras. Förtenningar verkställas med kemiskt rent tenn.  
Husargatan 24.  
Tel. 411.

KÖP  
AKTIEBOLAGET  
Bröd  
Majornas Ångbageri's  
KÖP

### Yllefilter

utsäljes billigt direkt från lager.  
S. ERICSONS KLÄDESLAGER.  
Järntorget 3, Wilsons hus, 2:a vån.  
Öppet 8—7.

Hotell & Pensionat  
Clara Johansson.  
Kungsgatan 51, Stockholm.  
Ljus hembrotliga rum. Moderata priser. Förstklassigt! Centralt!  
Rikstel. 13554. Allm. tel. 24241.

mig en bentand för en guld tand!"

Det första kryp, som anträffades på barnet, skulle dödas på en kittelhottan, för att barnet skulle få klar röst. Aldrig fick barnet äta och läsa på samma gång, ty då glömde det snart vad det lärt. Ej heller fick det äta svansen av ett djur, ty då blev det ej större än det var. Samma öde drabbade det, om det snurrade runt på hälen eller någon gick omkring det. Bot härför var att snurra lika många slag i omvänd riktning eller nögda den andre, att gå lika många varv tillbaka. För att icke komma att lida av mörkrädsla, ålades barnet att bita i de muskler, som ännu rörde sig på en kalv, då han nyss blivit slaktad och flädd.

Mamman: — Snälle doktorn, den där medicinen, som vår lille älskling fick, är slut och vi behövde en ny sats.

Doktorn: — Slut? Omöjligt! Jag sa ju, att han skulle ta bara en tesked varannan timme.  
— Ja, men se jag och min man och tant och jungfrun ha fått lov att ta var vår tesked först för att han skulle vilja ta in rysligheten!

## Alla

rekommenderas att dagligen använda den berömda VYV-tvålen, ty någon mildare, behagligare toalettvål finnes icke. VYV-tvålen uppfyller alla fordringar, som kunna ställas på en god, fin och till det yttersta behaglig toalettvål. Efter endast en kort tids begagnande skiner sol, hälsa och valbehag på varje kind.  
VYV-tvålen säljes i alla affärer landet runt.

Österlin & Ulriksson,  
Kem.-tekn. fabrik, Ystad.

## NU INKOMMET, till dagens lägsta priser!

Handvävda, färgäta Bomullstygger, stor sortering. Ylletyger, Vijella, Flaneler, till klädningar och blusar. Blekta och oblekta Vävnader, bästa fabrikat, med stor rabatt å stycke. Prima kulörta Skjorttyger, Möbelytyger, Gardiner, Borddukar, Bolstervar, Sängtäcken, Linnevävnader, Handdukar och Dukttyger, bästa kvalitéer. Lahmans Herr- och Damunderkläder. Strumpor. Snörliv. Näsdukar. Förkläden. Prima Bomulls- och Ullgarner.

Bertha Anderson,  
15 Korsgatan 15

## Bråsths Konditori

Victoriagatan 1 B (hörnet av Storgatan)  
REKOMMENDERAS.  
J. BLIXT, Skoaffär  
Dam-, Herr- och Banskodon. Solida och moderna varor.  
Kungstorget 1 (Götahallen).  
Bazaren 45 & 47, Kungstorget.  
Nya Sjömanshemmet å 1sta Långgatan.  
Skanstorg 5.

Färsk  
Halmstadlax,  
Konserver, Ost, Smör och Ägg i  
Bazar Alliance No 55 o. 60  
Högaktningsfullt A. Magnusson.  
Tel. 4570 till båda butikerna.

Hansson & Silfverstrand  
FISKAFFÄR  
Bazargatan 8. — Tel. 9580, 15380  
REKOMMENDERAS.

## På fotvandring.

Använd lagom stora skodon! Med för små skodon blir fotvandringen en plåga, med för stora skaffar man sig skoskav.

Skodonen skola vara lätta, men med rätt tjocka sulor. Det får icke kännas genom sulan, att man trampar på skarpkantad småsten!

Inga stoppade strumpor utan hälst nya, vilka dock före användningen böra tvättas!

Får ni, trots allt detta, på grund av ömtålig hud, vattenblåsor på foten, så stick hål på dem med en rostfri synål och tryck ut vattnet, men drag ej av det lösa skinnnet utan lämna det i fred. Rengör de skadade ställena med något antiseptiskt medel samt pånsla efteråt med collodium.

Förcera icke marschen i början — bakslaget kommer osvikligt i form av stark och förtidig trötthet, utan håll hela tiden en lagom takt.

Efter slutad dagsmarsch bör genast fotvättning äga rum med ombyte av strumpor och skodon.

Undvik att dricka under marschen. Låter sig detta icke utan obehag göra så använd kallt te som det yppersta törstsläckande medlet.

## GYMNA VÅRA ANNONSÖRER!

## Plats sökes.

1 Mjölkerska,  
1 Diskerska,  
1 plats som husa,  
2 Sömmerskor,  
1 ung flicka med ett barn på 2 år söker plats på landet.  
Alla upplysningar bliva mot diskretion beredvilligt meddelade genom hänvändelse till Tvångsarbetsanstaltens i Landskrona Platsansknifningsbyrå.

Telefonnumret  
KVINNORNAS TIDNING  
är  
18070

## REGNKAPPOR

utsäljes billigt direkt från lager  
S. ERICSONS KLÄDESLAGER  
Järntorget 3, Wilsons hus,  
2:dra vån. — Öppet 8—7.

ARLA MJÖLK  
Distribution på glasflaskor  
— Tel. 8578, 3699 —  
ARLA MJÖLKSERVERING  
Drottninggatan 13. Tel. 9096.

HERR — D'AM — BARN,  
REGNKAPPOR  
BÄST — BILLIGAST  
A.-B. Carl Johansson  
KUNGSTORGET

Lord Winterfield vaknade sent morgonen därpå. Med ett småleende avfärdade han tanken på förra nattens dröm eller hallucination.

Då han kom ned i den stora, svala förhallen, var det nära middag. Han satte sig i en bekväm vilstol och öppnade sin bok: "Egyptens gamla gudar". Harding och kvinnan kommo i samma ögonblick in och sågo honom strax i hans svala hörn. De kommo fram till honom och han steg upp.

"Ryslig hetta", utropade Dick med näsduken mot sin pärlande panna. "Jag trodde vi skulle blivit bokstavligen stekta i vagnen på hemvägen. Vi ha varit i bazarerna. Det var tusan så trevligt, vet du, jag tror infödingarna ansågo madame för en gudinna eller annat överjordiskt väsen! De betraktade henne med häpen fruktan och hälsade med de djupaste sa-laam."

Hon, kvinnan, frisk och sval, självbehärskad och undvikande som alltid, smålog, satte sig mellan de båda männen och beställde lemonad med is. Hon tände en cigarrett och drog in den lätta röken med synbart nöje.

"Åh, detta är en njutning! Ingenting uppväger en cigarrett."

Båda männen betraktade henne med beundrande blickar.

"Men njutningen är väl inte ny?" frågade Dick Harding, "säkert har ni alltid rökät?"

Hon dröjde ett ögonblick med svaret. "Nej, jag har inte alltid rökät", svarade hon långsamt och såg från den ene till den andre, med sitt sällsamma, outgrundliga leende, och så skrattade hon och lutade sig tillbaka i korgstolen, välbehagligt sträckande sina sköna lemmar.

Winterfield kände en dimma framför ögonen. Harding var rädd att de andra båda skulle höra, huru vilt hans hjärta slog.

Planen var färdig i minsta detaljer och utförandet hade börjat.

De två männen hade hyrt en smäcker liten dehabiyeh, köpt praktfulla orientaliska sidentyger, kuddar och bric-à-brac i bazarerna i Assuan och förvandlat båten till ett paradis av lyx, värdigt en drottning. Och de tre ämnade segla ned till Edfu, där de hade för avsikt att stanna i flera da-

gar, och besöka Horus härliga tämpel. Sedan till Luxor och därefter till Cairo, varifrån hemresan till Europa skulle anträdas. Längre gingo icke deras planer. Var och en av de båda männen visste inom sig, att något avgörande måste hända — bättre att icke tänka därpå för ögonblicket.

Emellanåt voro de fruktansvärt svartsjuka på varandra; där fanns ögonblick, då hela situationen tycktes ohållbar, men kvinnan jämnade allt med sin oförlikneliga takt och sitt behagliga väsen, så att på ytan allt tycktes lugnt som havet en stilla och solig sommar dag. Om där funnos dystra vidunder djupt nere i de lugna vattnen — så höllo de sig i ro.

Och så började man resan just i soluppgången i dagens första svala friskhet. Underbart var det, att så glida nedåt Nilen timme efter timme, vilande bland mjuka kuddar, under ett orange färgat sidentak, som skyddade mot de glödande solstrålarna, efter som dagen skred. Vattnet var blått, och flodstränderna visade ett växlande panorama av gröna, rika fält av vete eller sockerrör, lundar eller rader av palmtäd, och dessemel-

lan sträckor av gul sand eller nakna klippor. När middagsstetten kom vaggades de i sömn vid det monotona knarrandet av "chadouf", och sången, som aldrig upphörde, melodisk, från fellah'n på flodstranden, som e-vigt pumpar vatten och vattnar sina fält.

Kvinnan var särdeles intresserad av fellah'n.

"Se", utropade hon, och vred sig lättfullt på sidan samt pekade på mannen, som liknade en bronsstaty, hans nakna kropp överstänkt med skimrande vattendroppar. "Från dagbräckningen till skymningen står han där, lyfter och tömmer ämbaret fullt av det dyrbara vattnet, som betyder liv i detta brännheta land, alltid med samma mjuka graciösa rörelse, alltid med samma melodiska sång, och han förstär icke ens orden i denna sin sång; det är en hymn till Rå, solen, och hans förfäder ha sjungit samma hymn under 5,000 år." "Vattnaren är en reliq från det gamla Egypten", tillade hon drömmande, "oförändrad, densamme då som nu, lik hans 'chadouf', med vilken han hämtar upp vattnet." Hennes följeslagare be-

traktade henne med något nyfiken undran.

"Ni vet väl en hel del om det gamla Egypten?" frågade Dick.

"Åhja, något", svarade hon undvikande, och gled tillbaka bland kuddarna, en cigarrett mellan de scharlakansröda läpparna, och slöt ögonen, så fulla av förtrollande mystik. De båda männens blickar hängde vid henne som förhäxade, men de hade båda en tryckande känsla av tyngd, ett besynnerligt oförklarligt obehag.

Snart kom lunch, som serverades på små låga bord vid sidan om divanerna, och alla tryckande tankar flydde lik olycksfåglar. Endast munterhet och glädje rådde.

På kvällen ankrade båten på den sandiga flodstranden. Efter ett förfriskande bad möttes de tre på övra däck. Långsamt en efter en kommo stjärnorna fram, stora, skinande diamanter mot den blåvioletta, förtrollande egyptiska natthimlen. De speglade sig i den tysta, mystiska, heliga floden. Och då de tre vännerna blickade upp från vattnet mot skyn, hade de känslan av att sväva mellan två himlar.

Senare kom Mohammed, tjänaren, ställde tre vattenpipor framför dem och några glödande kol. Han tillberedde hashish, och lade små stycken av den bruna, degiga massan på kolen. En obeskrivlig, underbar, bedövande vällykt uppsteg och utbredde sig.

De sutto tysta, länge, drogo då och då ett drag på vattenpipan, då de fölnande glöden glödde till för ett ögonblick.

På flodbrädden icke långt från båten hördes musik. Det var egypter, som slogo på sin dova tom-tom, och emellanåt blandade sig ljudet av sång däri, lik en vild men dämpad mäsas.

Musiken tycktes bäras av hashish-röken uppåt i den svartvioletta, vällystfylla natten. Man kände det, som nådde den stjärnorna.

Vad var dröm? Vad var verklighet? Sinnena domnade, allt blev ett ljuvt, omätligt kaos; tystnad föll och natten skred.

(Forts. i nästa n:r.)